

I. Fejezet

Amíg a kanyargós hegyi úton felfelé autóztam, állandóan a kétely nyomaszott: Nem fog eljönni, csak nem akarta akkor a szemembe mondani az igazságot, ami úgy szólna: nem vagyunk egy súlycsoportban. A kétely másik fele meg ennek ellenkezője volt: Amit eddig tudtam róla, ellene mondana annak, hogy valaha is megszegné azt, amit megígér. Ha mégsem tudna eljönni, nyilván üzenne. De ezidáig nem tette, pedig még talán tíz perc, és ott leszek annál az árválkodó kis kápolna előtti padnál, amit találkahelyül megadott. A másik, körülöttem leselkedő érzés a félelem volt. Nem tőle, dehogya! Magamtól. Magamtól féltem, hogyan, mivel kezdem azt, amiért kértem, hogy találkozzunk. Mennyire lehetek őszinte, vagy hogyan kellene lepleznem a kíváncsiságom, hogy ne utasítson el már első mondataimnál. Telefonon beszélünk – talán ha öt-hat perc volt –, és elnézést kért, hogy mennie kell, én meg lerogytam a székre idegességemben, hogy csak úgy felhívtam. Nem is kérdezte, honnan tudtam meg a számát. Jó, tudhatta hogy kitől, az is igaz. Biztos voltam, hogy elutasít, hiszen millió indoka lett volna rá, így már a beszélgetés előtt eldöntöttem, nem próbálok érvelni, hanem megköszönöm azt a pár mondatát is, amit rám szánt. Tény, hogy nem azonnal mondott igent, kért, hogy tartsam a vonalat, mert megnézi a naptárát. Végül megkérdezte, hétfőn délután ráérnék-e négy óra körül? Az volt az érzésem, elájulok. Hogy én ráérnék-e?... Az elefánt kérdezi az egérkétől, hogy ráérsz? Hát nem érti az elefánt, hogy az egérke egész életében arra vár, hogy legalább az ormánya hegyére csücsülhessen egy kicsit?

Külön jön, nem vihetem kocsival, és röviden, de érthetően elmagyarázta, hol fogunk találkozni. A hangját régóta ismertem, csak az nem nekem szólt, hanem...

Az idézetet itt most szándékosan megszakítom, mert akkor túlságosan előrefutnánk a történetben, lassan majd úgyis minden világossá válik.

Végre feltűnt a kápolna a kanyar után, és talán tíz méterre tőle a pad, amit említett a telefonban. Megdöbbsentem. Ott ült teljes valóságában, a pad támláján könyökölt mindkét kezével, és nekem hátat fordítva a kápolnát nézte. Hallhatta, hogy megjöttem, de nem mozdult, nem fordult arra, ahol leparkoltam. Viszont nem láttam a kocsiját sehol. Gyalog jött idáig a faluból? Az legalább egy óra út felfelé. Na, ez lesz az első kérdésem, ezen nem sértődhet meg. A két szál királyliliommal a kezemben lassan odaértem hozzá, amikor felállt a padról, és felém fordult. Titokzatos mosoly futott végig az arcán, ahogy rám nézett. Ezt a mosolyt, amíg élek, nem fogom elfelejteni. Nem evilági mosoly volt, nem Mona Lisa mosolya, nem! Valami egészen más, valami csodálatosan megértő mosoly, ami tartózkodó, de biztató is ugyanakkor. Hát itt áll most Alessandra Treffini! Ő, igen, ő áll előttem, ő, a Démon maga! Csak bódultan néztem, még köszönni sem volt erőm, annyira lenyűgözött a lénye, a gesztusa, hogy miattam jött el, csak miattam! Átnyújtottam a virágot. Finoman megsimogatta a szirmait, aztán ismét elmosolyodott.

– Ez célzás? – kérdezte halkán.

Rögtön tudtam, mire érti! Húúú! Ez a liliom hülye ötlet volt tőlem! Már most rosszul kezdtem, mi lesz akkor a folytatás?

– Igen, valóban az. Az egyik a hangjának szól, a másik pedig az életének.

– Nahát! A férfiak is romantikusak?

– Én igen... Szeretném megköszönni, hogy eljött, ez egy földöntúli csoda nekem, hogy itt áll előttem. Ezidáig csak messziről tudtam csodálni, ahogyan sokan mások is.

– Ugye azt gondolta, hogy nem jövök el?

– Próbálok őszinte lenni. Igen, félttem, hogy úgy lesz, de azt is éreztem, ha az ígéretében kételkedek, valóban megérdemlem, hogy most egyedül legyek. Szeretnék valamit kérni magától, Alessandra. Csak annyit, hogy leül, és én egy percig némán nézhetem magát, mert erre soha már nem lesz több alkalmam, ugye megérti? – Csak bólintott, leült, és az arcomat figyelte.

Ezt a jelenetet Luigi jónéhányszor felidézi, szinte pillanatról pillanatra, és éreztem, hogy mindannyiszor újraéli, annyira átszellemült lehetett. Ismered azt az állapotot, amikor valamit nagyon érzékletesen szeretnél leírni, de képtelen vagy megtalálni hozzá a szavakat, mert még a vers is kevés volna hozzá. Talán a zene tudná kifejezni.

Egy érett, harminc év körüli nő ült előttem, aki nem volt olyan szép, mint ahogy a millió fotóin láthattad, de a haja az csodálatos volt. Sokszor láthattad te is, mélyen a csípője alá ért, és ahogy ott ült, szinte betakarta az egész ölet. Szépen volt öltözve, de nem kihívóan. Fehér vászon nadrágja szinte elveszett a vörösesbarna hajzuhatagban, sötétkék blúza csak kicsit volt dekoltált, de láthatóan erős kebleket takart. Felsőtete nagyon izmosnak, talán ez rossz szó rá, szóval energikusnak tűnt nekem. Tudod, a fotósok mindig igyekeztek karcsúsítani, ezért aztán szoknyában nem is látthattad, csak a fellépésein, ott meg legtöbbször földig érő ruhában jelent meg. Kritikusai szerint extrém rossz lábai voltak, persze örültek, hogy végre van min csámcsogniuk. Utálom őket! Kik ők a Démonhoz képest? Egy nullák, és ezt nem bírják elviselni!

Nem tudom, meddig állhattam előtte, és ő meddig nézett a szemembe. Most, hogy visszagondok rá, sokkal több lehetett egy percnél. A haján kívül még valami volt, ami azonnal magára vonta a figyelmet: a mélykék szeme, amiről oly sokat áradoztak rajongói. Kicsit csodálkozó, de ennek ellenére nagyon határozott tekintete volt, mint aki biztos magában, hogy éppen mit akar. Már ekkor éreztem azt, amit később sokszor is, amíg beszélt, hogy bár földi lény, de nem hasonlít hozzánk semmiben, egy számunkra láthatatlan világ követe, aki teste szerint itt született, de ami ezen kívül esik már, az más-honnan származik.

Váratlanul felkelt a padról, majd szó nélkül a kápolnához ment, letette a li-liomot az ajtajánál és visszajött.

– El fog hervadni. De amíg ott lesz, addig biztosan nem. – Ennyit mondott csak indoklásként, és visszaült a padra.

Kezdetben ez az egyszerű jelenet Luigi leírásában nekem érzelmi túlfűtöttségét szimbolizálta, mert sokkal hosszabban tért ki rá, mint ahogyan itt idézem. Úgy is mondhatnám, öntudatlanul tett hozzá olyat, ami már a valóságban kívül esett. Később rájöttem, hogy tévedtem. Gyerekkorom óta ismerem, egyáltalán nem volt szentimentális, vagy akár elérzékenyülő típus, vallásos sem, sőt, inkább kételkedő. Istenről az volt a véleménye, hogy ő nem tudja, lehet hogy van, meg az is, hogy nincs. Amikor a Bibliát említettem neki, elintézte azzal, hogy: Öregem, emberek írták, nem igaz? Realista volt a maga módján, az élet nagy É-vel fémjelzett kérdései nemigen foglalkoztatták. Imádta a sportokat, a nőket, egyáltalán nem vetette meg az alkoholt, dohányzott, és nem állhatta, ha mások más véleményen voltak bármiben, mint ő. Ilyenkor begurult, és durva tudott lenni. Ennek ellenére furcsa mó-

don kollégái mégis szerették, mert nyitott volt mindenre, igazi extrovertált személyiség, aki szeret a központban lenni egy társaságban.

Ezt az énjét nem tudtam összeegyeztetni azzal, amit és ahogyan leírt a találkozóról. Írásának vége felé említi csak azt, ami minden fenntartásomat végleg eloszlatja vele kapcsolatban: Ahányszor a találkozóra gondoltam, Alessandra és az én mondataimat is szinte szósz szerint visszahallottam, egy hangos film volt snittek és toldások nélkül, valahogy úgy, mintha diktálná neked egy szellem, akit nem tudsz megkérdezni, mert minden szavára figyelned kell, egyszerűen kényszerít rá, és te tehetetlen vagy.

Végre leültem mellé és elég sokáig hallgattunk. Kérdések zakatoltak a fejemben, de képtelen voltam eldönteni, hogyan kezdjem a beszélgetést. Ám ő segített.

– Ugye emlékszik, mit kértem magától a telefonban, amikor megígértem, hogy eljövök?

– Igen. Az volt a kikötése, hogy magánemberként jöjjenek, és maga is úgy jön, Alessandra. Ennyit mondott csak.

– Pontosan ennyit! Maga ezt hogyan értelmezi?

– Sejtéseim vannak talán, de ezek tévedések is lehetnek... Nem tudom.

– Csodálom! Azt hittem akkor, világosan érti, mire céloztam. Nos, ez azt jelenti, hogy amit elmondok – mert kérdezni és meghallgatni jött, igaz? –, azt nem írhatja meg, nem mondhatja el senkinek mindaddig, amíg én létezem. Azt sem, hogy találkoztunk. Kértem arra is, hogy senkinek se említse, hová jön és miért. Megígérte, így van? És be is tartotta?

– Betartottam. Nem szoktam hazudni. Senki sem tudja, most éppen hol vagyok, és nincs nálam rejtett diktafon sem. Ha esetleg erre gondolna, nyugodtan motozzon csak meg!

– Kérem, Luigi, álljon fel a padról!

Uramisten! Képes tényleg megmotozni? De nem ez történt. Felállt ő is, aztán elém lépve átkarolta a nyakamat, és a szemembe nézve ezt mondta:

– Elmesélem neked az életem történetét, de olyanokat is, amiket senki sem ismer belőle. Bármikor bármit kérdezhetsz, de észre fogod venni, vagy tudom rá a választ és elmondom, vagy ha tudom is, te nem tudhatod meg. Ennek okát ne kérdezd, mert választ nem kapsz rá. Arra sem kapsz választ, miért jöttem és mesélek el sok mindent, és miért éppen neked. Megbízom benned, ennyi most csak a magyarázat, a most szó nagyon fontos, majd egyszer megérted, hogy miért.